

Помежду дърветата и по зеленитѣ полянки си подаваха главитѣ жълти минзухарчета. Тѣ бѣха толкова много, че се желтѣеха отъ далече и грѣеха като запалени свѣщи.

Динко се спрѣ, погледна ги и извика:

— Бабко, вижъ, вижъ: колко много минзухарчета!.. Кой ли ги е посадилъ!

Бѣше трети денъ на Великденъ. Димо и баба му се връщаха отъ друго село и минаваха презъ гората. Бѣше топло, грѣеше слънце, птички чуруликаха, мушици прехвъркваха.

— Ами че ти не знаешъ ли, Динко, отъ кжде сж минзухарчетата?

— Не знамъ, бе бабко!

— Не си ли чувалъ приказката?

— Коя приказка?

— За минзухарчетата! Какъ дошли на този свѣтъ. Тѣ не сж цвѣтя, Динко, тѣ сж Божи свѣщички. Нали знаешъ за оня, страшния царъ, който се казвалъ Иродъ, гдето чулъ, че въ

Витлеемската пещера се родило чудотворно дете, а надъ пещерата затрепкала една голѣма звезда и мждреци дошли да се поклонятъ на детето и го дарували съ богати дарове. Нали Иродъ много се изплашилъ. — Отиде ми царската корона, — рекълъ, — щомъ порасте, ще му се кланятъ като на царъ, и моето царуване ще се свърши.

Денъ и нощъ мислилъ какъ да погуби детето. Решилъ да прати да му го донесатъ — ужъ щѣлъ само да го види и да му даде дарове.

Ала презъ нощта се явилъ на Света Богородица ангелъ.

— Ставайте, бѣгайте отъ тук още сега, — рекълъ ангелътъ, — инѣкъ детето ще загине. Вѣнъ ви чака ослица. Качете се на нея и тръгнете къмъ пустинята — азъ ще ви показвамъ пжтя.

Когато дошли царевитѣ хора, пещерата била празна.

Върнали се, казали на царя, а той се разгнѣвилъ толкова много, че извикалъ: